

Моја прича о плавом

Плаве очи мога брата.

Мој старији брат има плаве очи, као и ја. Када сам се родио, он је био најсрећнији на овом свету. Једва је чекао да дођемо из болнице. Стално је био уз мене. Сваку ноћ и сваки дан. Спавао је поред мог кревета и шта год је требало да се уради у вези са мном, он је радио. Стално се играо са мном. Када год бих заплакао, он би скочио, узео ме у руке и полако умирио. Када сам научио да говорим и ходам, стално смо причали и скоро свуда заједно ишли. Увек сам једва чекао да он дође из школе. И данас када оде негде, једва чекам да се врати, да попричамо како ми је било у школи и да ли нам се нешто догодило тог дана.

Мој плави папагај.

Он је једини папагај ког сам у животу имао. Био је светлоплаве боје са белим перцима. Када сам га донео кући, прве две недеље нисам смео да га пуштам док се не привикне. Није знао да пије воду па сам му је давао на сламчицу у кљун. Трећу недељу сам га пустио и био је много миран. Полако је изашао из кавеза, мало летео и одмах се вратио. После два-три дана знао је да слети на руку и на главу. Сваки пут када неко дође у госте, када га пустим, он би му слетео на главу. Био је јако дружељубив. И у недељу, када сам се пробудио, погледао сам у кавез, али њега није било. Пришао сам, а он је био доле на патосу и није се мрдао. Позвао сам тату. Извадили смо га из кавеза и ставили на сто. Он се гушио и на крају угинуо. Нисмо могли никако да му помогнемо. Нисам стигао ни име да му дам.

Мој плави меда.

Плавог меду ми је купио мој већ споменути старији брат. Имао сам четири године. Играо сам се у соби, када је мој брат ушао држећи великог плавог меду, насмејаног и раширених руку и ногу. Стално сам се играо са њим. Сваку ноћ сам га стављао поред себе на јастук и тако бисмо заједно спавали.

Мој плави бицикл.

Мој први бицикл био је плаве боје. Тај бицикл возили су и мој старији и мој најстарији брат. Када сам довољно порастао да бих почео да учим да возим бицикл, он је још добро радио. Највише сам учио да возим са татом. Када сам научио, свуда сам се возио са својим братом. И ове године много пута сам се возио истим плавим бициклом.

Моја плава кућица.

Једног дана, другари из улице и ја, договорили смо се да у оближњој шуми направимо кућицу на дрвету. Свако је понео шта је имао. Скупили смо даске, ексере и старе тепихе. Само боју нисмо имали. Отишао сам до куће и у гаражи нашао канту плаве боје и једну велику четку. Донео сам је и почели смо са радом. После пар дана све смо завршили. Била је средње величине и скроз у плавом руху. Свако вече или када би падала киша, она би била наше скровиште. Само пар нас је знало за ту кућицу. Ту је свако од нас оставио своје највеће тајне. И сањао најплавлје снове...

Моја омиљена боја је плава. Сваки пут када је видим, подсети ме на моје детињство.

Милан Мутавџић